

az utcai lámpasor
az ajtónyitásra felkapja fejét
csalódott csönd
ujjai az asztalon dobolnak
pohara alján kevéske tonik
a pincér kérdőn rátekint
a válasz nemleges
gyöngül a lélek
átragad a szétfolyó
bizonytalanság
a cipőorrig szédül
ismerős dallam dermeszti meg
telefonját nézi
kivár mielőtt felveszi
arca rándul
– egy megkócolt este
siratja tévedéseit

Márton Ágnes

Jó így, a semmivel vértel

In memoriam Tarján Tamás

Nem haragszom, de engesztel
a perc, csalogat és üldöz.
Fülelek, mintha síneket
faggatnék, jön-e a lekéssett

vonat, mintha tölgy alá ásott
cirmos kurrogását várnám
egy idegen padláson, mint-
ha változhatna a végkifejlet.

Elkóborolnak a mesterek,
mint szagigézett kandúrok,
akiknek páholy volt ölünk
és sortyogó tonik szavunk.

Visszasandítás: sorsfogó?
Így hallatszik odaátról.

Frappírozott Tom és Jerry,
kergetőzést palástol,
kibicnek látványosabb a harc.
Békíts a megnyugvással, kérem,
de nem fogom hagyni. Még most is
bennfentes vicceket akarsz.

Bár tudnék a múltban maradni,
súgnám, de sodorják a jelent is
a gurgulázó tervek, mohó
kiterjesztései a te-is-unnád

körbepisilt rendnek.

Verőfény

Azon a nyáron a fűatkák
a maszk alá is bemásztak.
Vakaróztak a medvék is,
lemarták magukról a húst.

Azon a nyáron tűzlevesbe
estek a gyerekek, őrizetlen,
kondult a kondér, és a fák
visszahőköltek a fröcsögő létől.

Azon a nyáron visitottunk,
mi az, hogy túrni kell, tompulni kell,
mi az, hogy áruló, aki szól,
de beragadt a nyelvünk.

A békaeső nem lepett meg senkit.
Fogtunk pár varangyot vacsorára,
megterítettünk fodros szalvétával,
kézzel gyömöszöltük a falatot mégis

azon a nyáron.

Captain Fly átveszi az uralmat

Nincs névjegyem. Nem maradt, aki olvas.
Hullát takarni sok papír fogyott,
de az utolsó fuldoklók fedetlen
kínálják a testük, az a pár
ruhadarab nem akadály, szét-
rohad hamar. Tálalva van.

Gúnyoltál, ember, mikor száradó
fenyőgyantába léptem. *Bekövülsz
a történelembe, börtönöd ékszer,
borostyánamulett, megérte?
Nesze neked, mellkasi nyomás,
köpetürítéssel járó köhögés.*

Sorra kerülsz te is. Maszk mögött
kékülnek pattanásaid, kikezdte
bőrödöt az idegen anyag. Kamasz-
sóvárgással kunyerálsz levegőt,
mint valami nélkülözhetetlen
csókot. *Gyere, mindjárt eleresztlek.*

Csapás utáni csend. Mintha dörömbölne
a víz a távoli csövekben. Hallod,
ahogy a páfrány nő, ahogy indák gépeket
kötöznek. Még van nektár és nektarin.
Forog, ami élni akar még.
Keringőhöz nem kell iránytű.

Az ajkad lesz az előétel. Búcsút dűnnyögök
fűlporcodba, míg érintetlen. Aludj.
Mintha álmodban érkezne a selymes döglégy,
tündöklő kis metálzöld Ford, kitin-
sörte antennákkal, légáteresztő szárnyon.
Hízna a lárvák néma szádon, kész haszon.